Ч. 259 Пятниця 19 падолиста (1 грудня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Лист ґен. Жубера о анґлійско-трансвальскій війні).

На вчерашнім засіданю Палати послів відчитано як звичайно на початку письма надіслані до президиї. Між иншими єсть там наглячє внесенє Молодочеха Янди, котрий домагає ся відкликаня жандармериї стяганої з причини розрухів до чеських округів з инших країв коронних. Внескодавець каже, що жандарми з причини незнаня ческого язика мимохіть дражнять місцеве населенє. — Відтак повідомив президент Палату, що майже всі відділи Палати перевели вибори до комісиї, яку ухвалено вибрати з причини суперечки на послідній засіданю між социялістом Цінґром а Молодочехом Бжезновским, аби розглянути справу чи не належалоби уділити нагани социялістичним послам: Бернерови, Цінґрови і Штайнерови. Лише один відділ Палати не довершив вибору задля браку комплету. Словінець Берка забрав в тій справі голос і домагав ся, аби для переведеня того вибору і уконституованя комісиї перервати засіданє Палати на пів години. Внесенє то принято. Коли відтак отворено знов засіданє по годині $2\frac{1}{2}$, вніс референт комісиї пос. Ґербст, аби пос. Цінґрови не уділяти нагани, бо він висказав обиджаючі слова в великім роздраженю, хоч комісия одноголосно признала, що пос. Бжезновский не допустив ся лжи, коли закинув Цінґрови дефравдацию. Натомість комісия ухвалила висказати нагану Бернерови і Штайнерови. Вивязала ся з того широка дискусия, в котрій забирали голос социялісти і Молодочехи. Вкінци при голосованю принято внесенє комісиї, а відкинено внесенє социяліста Феркавфа, аби комісия зажадала від прокураториї державної актів справи Цінґра і аби переслухала самого Цінґра та сьвідків — і аж відтак видала ухвалу. З черги вибрано ще членом Делеґациї посла Кафтана по недужім после Герольді і на тім замкнено засіданє. Слідуюче відбуває ся нині.

По пересадних і ложних анґлійских телеґрамах, починають з Африки надходити листи і кореспонденциї із сторони Бурів, котрі представляють положенє в трохи відміннім сьвітлі. Між иншими надіслав головно командуючий Бурів ґен. Жубер до співробітника Berliner Ztg. інжинера Ґінтера, що кілька літ проживав в Трансвали лист, в котрім представляє положенє Бурів перед війною і їх надії на будуще. По короткім вступі, Жубер пише: „Від коли нам повело ся відперти напад Джемсона в січни 1896 року, наше правительство прийшло до переконаня, що з часом брудні елементи присилують Анґлію до борби в цїли винищеня Бурів. Так само було нам ясно, що аби охоронити ся від небезпечности, мусимо сильно уоружити ся. Хоч така, ожидаюча нас борба на наше знищенє, стрітила би ся з найострійшою критикою европейских народів, нї один з них — як се відтак показало ся — не здобув би ся на інтервенцию. Видзвонюванє анґлійских шабель, пресильна анґлійска фльота так онесьмілила найсильнїйші европейскі держави, що жадна не має відваги запротестувати против анґлійского лакомства на краї, навіть хоч би на тім мали потерпіти їх власні інтереси. При таких обставинах ми мусїли числити лиш на власні сили. Ми скріплювали їх неутомимим запалом і тяжкими жертвами, о скілько могли і старали ся все те укрити перед оком Анґлійців. І се нам повело ся. Замаскованим анґлійским шпигунам умисно позволено „підглядати", що знаходить ся в нашім перестарілім артилерийскім материялї. Про новітний наш материял, про великі его розміри, Анґлійцям аж до хвилї вибуху війни навіть не снило ся. Ми не без рациї робили собі надії на пересадність анґлійских донесень про їх боєву готовість. Їх оклики „до Преториї!" ми легковажили собі так само, як Німеччина в 1870-ім році оклики париских крикунів à Berlin!... Після мого обчисленя, анґлійскі сили не такі великі, як се офіцияльно доносять. Коли Анґлія не схоче свої кольонії лишити цїлком без війска, може в найліпшім случаю вислати до полудневої Африки 85.000 вояків. Але та поважна цифра, дасть ся лише до половини ужити в головних битвах, які тепер вже можна предвидїти. До половини грудня може поведе ся Анґлійцям ті сили висадити в ріжних місцевостях. Я числю, що тимчасом убуде яких 10.000 через страти в полонених, убитих, ранених і недужих, так що в найліпшім случаю лишить ся 75.000 вояків. Навіть тогди, коли нам не поведе ся не допустити до концентрациї анґлійских війск під Булером і нас присилують до відвороту, анґлійска армія, з цїлком природних причин ослабить ся так, що зможе протиставити нам не більше як 35.000 спосібного до операций війска. Більша часть мусить бути ужита для обсадженя етапів. Тут приходить в рахунок не лиш Наталь, але і Капланд з операцийною підставою, 700 кільометрів великою. Наші етапи знаходять ся в вітчинї збудовані терасами, до котрих оборони не потребуємо навіть по 500 людий. Між поодинокими етапами урядженє правильне спо

9)

В серци горбатого.

(З польского — Естеі.)

(Дальше).

Якийсь час по тій розмові з пекаркою вертав пан Валерий тяжким ходом до дому. Бо тепер, коли вертав з почти, все одна гадка его мучила: „а як застану его коло Марисї?" Блїд, майже зеленїв на ту гадку і не умів собі найти ради. Убити аптикаря — але що то поможе? Коли его Марися любить, то буде ще гірше. Колиб він убив аптикаря, Марися може би его зненавиділа, певне що так, а на кождий случай булаби дуже нещаслива. Міг би его вигнати з хати, але і то зле; правда, має до того право — але до чого горбатий має право? Право не для горбатого, ще коли такий дурний, що бере собі хорошу жінку, і гадає, що жінка буде его любити.

І то, що люди говорять, і що его зависть гризе, і то, що нема на се ніякої ради, так пригнічувало пана Валерия, що зробив ся з него инший чоловік.

Тепер, коли переходив попри людий, знов ему здавало ся, що показують на него пальцем, але вже не на его горб, лише на щось, чого ему більше встид було, а чого так, як і горба, не міг з себе скинути.

Так бідний пожовк як віск, як старий перґамін.

Отже в якийсь час по розмові з пекаркою, коли війшов до комнати, вертаючи з почти, застав Марисю цїлу в сльозах.

Аж потемнїло ему в очах на той вид, не сьмів отворити уст — але Марися перша відозвала ся:

— Валерку.... Боже мій, Боже!.... Валерку!

— Що тобі стало ся? Говори моя люба.

— Той аптикар.... той шибеник.... той.... той....

Пан Валерий онїмів; — в грудях не стало ему віддиху.

Однако голос Марисї ставав поволи певнїйший і спокійнїйший, вже без плачу говорила:

— Нинї вийшла я з Івасею на прохід — пішла з нами і пекарева, і панї профессорова, і той.... той драб, шибеник. І почав менї плести нї се, нї те — я ему „засї" кажу. А він менї тодї: „Ей, пожартувати вільно" — і хотів мене поцїлувати в рамя — я его ганьблю як послїдного, а він до мене: „Коли — каже — мужа нема, то що то шкодить? Можна собі всего позволити". А я як відверну ся, бо страшна мене лють взяла, як не зайду по лици — що лиш сили мала — аж відскочив.

І тут Марися почала крізь сльози сьміяти ся — сердечно, весело, а пан Валерий не знав, чи ему снить ся, чи справдї жінка то то всьо ему оповідає.

— І що? — питав придавленим голосом.

— Що? Пішов, але насампеперед лаяв ся, що ми не маємо вихованя, що він менї робить честь, і на тебе і на мене відказував, але я ему рот замкнула.

— А пекарка? — спитав горбатий.

— Як тамтой пішов, я стала плакати, а она мене цїлувати і потїшати, що я добре зробила; що то таке дрантє, і т. ин. Добре ему наговорила.

І знов розплакала ся, бо соромно її було о тім всім оповідати.

Однако горбатому не до сльоз було, так ему несподівано упав той страшний камінь з серця, що ще сам собі не довірював, чи то правда.

То она его не любить, того проклятого аптикаря. Она сказала: „дрантє", то певне не любить его. А пекарка і профессорова бачили то, отже перестануть люди говорити і на него не будуть показувати пальцем.

Тимчасом Марися притулила ся до него і хлипаючи, питала:

— Не гніваєш ся на мене?

— За що, моє ти золото? За що маю гнївати ся на тебе, моя ластівко, моя голубко.

І був би рад з грудий серце вирвати і дати її і показати, як в тім серци нїколи нїчого иншого для неї не було, лиш велика любов і що в нїм нїчого иншого нема, нїякого иншого чувства для нїкого, для нїчого, лиш для неї одної і вдячність для Бога.

Коли трохи успокоїв ся, питав жінку:

лучене; коли одна з них поважно загрожена а зібрані там засоби не легко буде уратувати, знищить ся їх. Дефензивна війна, о якій ми в найблизшім часї ще не потребуємо думати, принесе нам остаточно ще більші користи, як офензива. Зі зміною терену наступить зміна тактики. В Наталю і на полудне маємо до дїла з мало звістними відносинами, на вижинї Трансвалю і Оранії, ми дома. Анґлїйцї мусять нам і вільній божій природї кождий крок видирати з нечуваними трудностями і все потерпати, що будуть мусїли ставати до бою двома або трема фронтами. Побачите, що витворить ся під'їздова війна, до неможливости кровава, яку Анґлїйцї видержать не довше як кілька місяців. Ми не думаємо о зломаню анґлїйского панованя в полудневій Африцї, лише о свободї нашої тіснїйшої вітчини. Але анґлїйске пановане, при дальшім веденю війни, розібє ся о свободолюбність всїх Африкандерів. Яку користь витягне Анґлїя з того спору, коли она, посїдаючи 40 міліонів душ, може вислати у бій лише 80.000 вояків? Цїле наше населенє числить всего на всего лиш 170.000 душ, а вже тепер стоїть в поли 50.000 людий і ми не потребуємо навіть числити на повстане Бурів Капляндy і Наталю. Але горе Анґлїйцям, коли они дальше будуть бунтувати первістне населенє Африки і уживуть єго до війни з нами. Тогди мають напевно бунт всїх Африкандерів і я нинї вже дрожу на саму гадку о тім, які се для Анґлїйців буде мати наслїдки. Наші противники вже доси дали сьвітлі проби своєї хоробрости. Коли їх наємне військo перебуде тяжший труд розширить ся між ним деморалїзация і оно не остоїть ся перед сильнїйшим ворогом. Скажу вам отверто, що ми побідимо. Кождий з нас має те саме переконанє і тверде як скала довірє до Бога, що він в тім нашім бою так само буде по нашій сторонї, як і при давнїйших борбах. Кров що потече може цїлий ще рік, не спаде на наші голови і голови наших дїтий".

Допись.

Пiднїстряни в Ходорівщинї.

(Посьвященє церкви і порядки в громадї.)

Дня 12. листопада с. р. відбуло ся посьвященє новоукрашеної церкви в Піднїстрянах. Церков та, побудована з мягкого матеріялу в р. 1891, о однім великім а 8 менших банях, вже з внї представляє хороший вид, але далеко красше представляєсь она внутр. За стараньем громади (при значній підмозї грошевій тутешного дїдича, п. Язьвіньского) і о. Боднара, місцевого пароха, церков в сїм роцї прегарно украшено і помальовано; а мальованя враз з золоченєм і перемальованем на ново прекрасного іконостасу довершив п. Людомир Келер (Koehler), акад. артист.-маляр зі Львова. Мальованє цїле виконав п. Келер справдї артистично, злучивши богатство і ріжнородність красок в одну прехорошу і гармонійну цїлість. Особлившу увагу звертають на себе 4 величезні образи, а то: образ Пресьвятої Тройцї в пресвитериї, над головним жертвенником, і 3 образи в копулї: Воздвиженє Чесного Хреста, Чудесне явленє царю Константину перед битвою з Максентієм і Хрещене Руси, — все те виконане прехорошо і після власного помислу п. Келера. Крім того і богато инших образів. (котрих в церкві єсть 30), звертає на себе увагу, особливо: Розпяте і Воскресенїе Іс. Хр. і много инших.

Висше згаданого посьвященя довершив о. крилошанин Пакиж зі Львова, в слслуженю 7 инших сьвященників, причім поблагословив також і 2 нові бічні жертвенники (рівнож в цїлости золочені і мальовані п. Келером). В часї Служби Божої, відправленої о. Пакижем враз з дяконами, сьпівав хорошо місцевий мішаний хор на 4 голоси. Хор сей, заложений в року 1891/2 місцевим дяком ч. Григорем Гірским, по якімсь часї, т. є. около р. 1896, задля незгоди і інтриґ між членами єго і членами громади, почав хилитись до упадку. Доперва, коли з кінцем р. 1896 зіставь заіменований в тут. громадї новий управитель школи, п. Ів. Казановский, удало ся єго трудами і заходами на ново згаданий хор відновити і піднести. Іменно-же п. Казановский (сам добрий сьпівак і музик), враз з дяком, Григ. Гірским, і при помочи о. Боднара, зложив якось на разї хор мужеский, а по якімсь часї на ново хор мішаний, котрий по нинїшний день сьпіває. З причини слабого здоровля управителя школи, хором нашим управляє надальше ч. Григорий Гірский, бувший ученик славної денисівскої школи о. Вітошиньского, а признати єму належить, що річ свою дуже добре розуміє, а що головнїйше, то наукою сьпіву хорального і диріґентуро займає ся охочо, радо і зовсїм безкористовно. Тут. управитель школи перед несповна $1^1/_2$ роком заложив у нас смичкову музику (9 членів), котра за так короткий час грає вже досить поправно кількадесять утворів музичних, головно танців.

В селї нашім єсть і читальня „Просьвіти", (заложена в р. 1896/7), котра при щедрій підмозї грошевій дїдича, п. Язьвіньского, поволи розвиває ся. Тепер власне громада має намір купити дім, в котрім могла би від Нового року містити ся читальня, канцелярия громадска, а хотять закладати також крамницю і касу пожичкову, до чого допоможи їм Боже! Війтом в громадї єсть ч. Федь Гупало, чоловік вправдї неписьменний, однак розумний, честний, тверезий і справедливий, доказом чого єсть вибранє єго поновно війтом сего року на дальших 6 лїт, бо 6 лїт вже вивійтував з добром для громади.

Громадянин.

Новинки.

Львів дня 30 го падолиста 1899.

— Іспити учительскі. Міністерство заіменувало у Львові нову комісию екзамінацийну для шкіл народних і видїлових. В наслїдок того зачинає ся іспит кваліфікацийний вже дня 6-го н. ст. грудня. З причини, що зголосилось над 200 учителїв і учительок, буде допущена тепер до іспиту мабуть лише якась часть; прочі прийдуть доперва по сьвятах Рiздва Хр. Близші вісти будуть оголошені опісля.

— Хочеш, аби я єму кости поломив? Убю, зґнету того драбугу, кіл на нім поломлю.

— Коби він лиш не зробив тобі кривди — відповіла.

А горбатому та єї печаливість о него видала ся чимсь так солодким, так розкішним, що був би хотїв зробити для неї щось такого, на що ще нїхто не спроміг ся, вказати їй таку вдячність, от — вже сам не знав, що хотїв, знав лиш, що так єї любить так любить.

Коли кілька днів опісля, аптикар немов би нїчого нїколи не лучило ся, хотїв єго жінку при повитаню поцїлувати в руку, горбатий так потягнув єго по плечех грубою палицею, що аж пану Людвикови сьвічки в очах засьвітили; хотїв і він ударити, але не мав палицї, а заки дїткнув горбатого рукою, вже їх люди розділили і від того часу цїлком перестали говорити. Розійшло ся по містї, що горбатий бе, як хто приближує ся до жінки та й що Марися честна жінка, не дає приступу до себе.

Валюсякова оповідала панї Космарковій, що Марисю то хиба ангели до неба на руках занесуть, за ту кривду, що їй хотїли заподіяти людскі язики — коли на то панї Космаркова відозвала ся трохи недовірчиво і глумливо:

— Ще там ангели на неї не ждуть, як чоловік горбатий то легко глядає ся утішителя.

Валюсякова попала в таку злість з тої причини, що панї Космаркова аж відвернула ся від неї і почала обирати бараболї, уважаючи невідповідним розмавляти з такою особою, що не уміє держати себе прилично в розмові.

Тимчасом горбатий віднайшов свій утрачений рай, а коли почитав жінку немов якого божка, коли називав єї найсолодшими іменами, то таке щастє вступило в єго серце, що був би волїв на віки бути горбатим при Мариси, як найкрасшим мужчиною на сьвітї.

Але то зле, коли люди уважають себе висшими від ангелів, коли їм велять завидувати свого щастя.

Якийсь час, може кілька місяців по пригодї Марисї з аптикарем, приглядав ся горбатий цїкаво цїлий сияючий маленькій дитинї, що вереском заявляла свое житє. Але Марися не могла єму приглянути ся, бо не мала сили підняти голови з подушок, а така була ослаблена, так обезсилена недугою, що навіть не показувала нїякої цїкавости. Очи мала отверті, але мутні і рівнодушно розглядала ся довкола.

Однако над вечером заснула на годинку, а коли пробудила ся видавала ся трохи притомнїйшою. Пан Валерий вдивлював ся в неї сидів цїлими годинами коло єї ліжка.

— Де дитина? — спитала.

Єго очи засьміяли ся до неї з такою радостию, з таким привязанем. Встав і подав жінцї клунок, з котрого знов озвав ся пискливий голос.

Она з трудом подвигла голову і поцїлувала свого сина. Однако сейчас голова упала на подушки і в очах Марисї появила ся та сама рівнодушність і той сам неспокій в поглядї горбатого.

В ночи і пан Валерий і Івася не зажмурили очий, дитина кричала і попадала з одних конвульсий в другі; синїла та омлївала, так що обоє гадали, що більше не почують єї голосу. Однако по хвили той голос знов відзивав ся жалібний, повний болю, цїле тїло дитини вило ся і корчило з болю, аж приходили нові конвульсиї і она знов омлївала. Повтаряло ся то кілька разів, аж над раном, коли і досьвідна Валюсякова прибула, ратунок був вже спізнений; дитина на короткий лиш час прийшла терпіти на сьвітї, єї тїло не мало вже більше корчити ся з болю, она заснула але не обудила ся серед людий.

Горбатий пригноблений, затревожений ходив від матери до дитини; однако здавалось єму, що мати хоч не спить, то не відчуває непокою о сина, що єї крик єго нї мучить нї разить. Доктор був вечером, записан ліки, казав що має горячку і що їй треба спокою.

Спокою — а хата така мала. Крик дитини чути з одного кінця на другий. Однако она здасть ся спокійна, нїчого їй то не вадить. На лици виступили румянцї і очи єї сьвітять ся, і глядять перед себе, а здасть ся нїчого не бачать.

Рано прийшов доктор, дитина вже не жила. Положили єї в другій комнатї на ліжку Івасї.

— Як ся маєте? — питає доктор хору — горячку мусїли ми вигнати? — але живчик показує, що не вигнав єї.

Марися дивить ся на него — дивує ся, але нї усьміхне ся до него, нї не скаже єму добрий день.

Доктор встає, киває головою, бере від горбатого перо і папір і пише рецепту.

Тимчасом Івася пестить і цїлує померщу дитину і плаче над ним аж заходить ся, але тихо, бо доктор остерігав, аби мати не дізнала ся о смерти.

Горбатий не сьмів питати доктора як жінцї — атже спокійно лежить і не нарікає, не стогне, певне буде лїпше. Але на що питати? Що доктор має сказати, то сам скаже, а єму і так не стає відваги, а пора на почту. Але треба іти, нема ким заступити ся, а пан начальник сам трохи недужий і вже остерігав єго, що не дасть єму відпустки.

Горбатий не може стратити уряду. З чогож би удержував жінку і сестру калїку? Вже і так послїдні часи забрали богато гроша. Нема що, жінка хора але треба іти на почту. Отже пішов. Підписує квіти, гадає, де купити домовину для сина — печатає пачки і гадає, чи жінка пізнає єго і повитає як верне. Мертва дитина на ліжку Івасї не сходить єму з

— В учительских семинариях зложило в сім році іспит зрілости 248 учеників звичайних і 62 екстерністів та 153 учениць звичайних і 191 екстерністок. Репробовано 17 учеників і 56 екстерністів та 6 учениць і 62 екстерністок. Отже разом зложило іспит зрілости 690, а репробовано 141. В порівнаню з попередним з 1898 роком разом зложило іспит 37 учеників більше а 1 учениця менше і 25 екстерністів та 10 екстерністок більше, разом 71 осіб більше. Найбільше екстерністів і екстерністок було у Львові, а іменно: екстерністів 56, з котрих зложило іспит лиш 24, екстерністок було 138, з котрих зложило іспит 102.

— З руского товариства педаґоґічного. Маємо честь подати до прилюдної відомости, що ц. к. Президия Намістництва рескриптом з 14-го жовтня 1899 ч. 10.751, продовжила речинець збираня добровільних жертв при помочи так званих цеголок на бурсу для синів учителів народних.

— Зміна назвища. Намістництво позволило Петрови Медвідь, народному учителеви в Розгірчу, змінити назвище враз з родиною, на Медвідский.

— Бюро технічної помочи вийде в житє з днем 1-ого грудня с. р. при політехнічнім товаристві у Львові (при ул. Хорощини 17), і буде отворене для публики від 10—12 години рано і від 6—7 вечером. В круг ділання того бюра війдуть: 1) видаванє гадки що-до перерібки сирих плодів і матеріялів; 2) інформациї що-до виробів, які мають попит в Галичині; 3) поясненя що-до услівий, під якими могло би у нас утворити ся яке промислове заведенє або фабрика; 4) адреси краєвих і заграничних фірм, котрі могли би доставляти машини і т. ин. для введеня в житє фабрик; 5) посередництво в виглядуваню специялістів і підприємців для виготовленя плянів і кошторисів.

— З Буковини. Вибір посла до ради державної з округа Вижниця-Путилів-Вашківці-Ставчані-Коцмань-Заставна назначений на день 22-го н. ст. грудня. Мандат сей опорожнений через смерть дра Воляна. — Завіщанє пок. дра Воляна вже оголошено, а носить оно дату 2 марта 1894 р.; написане по німецки. В 4-ій позиції завіщаня містить ся запис 6000 зр. для „Общ. ім. Мих. Качковского у Львові" на видавництво популярних научних книжочок в малорускім язиці.

— Проґрама господарско-просьвітного віча в Коломиї, скликаного коломийскою філією товариства „Просьвіти" на день 8 н. ст. грудня с. р.: О 9-ій годині рано соборна служба Божа в коломийскій церкви. О 10-ій годині початок віча в сали каси ощадности. I. Привітне слово. II. Виклад о ремісничих школах, виголосить професор др. М. Коцюба з Станиславова. III. Кілька уваг про те, як треба дбати о здоровлє, виголосить др. Зиновій Левицкий, IV. Виклад о крамницях, виголосить честний господар Василь Дутчак з Коршова і управитель крамниці з Валинець. V. Виклад о позичкових касах і добровільнім обезпечуваню (асекурациї) худоби, виголосять професори Колодницкий і Мостович. VI. Пращальне слово. — Наконець відбуде ся вечерок зі співами і декламациями, а честні господарі з Балинець відограють з музикою і співами драматичну штуку в 4 актах: „Ніч вифлеємска" Є. Луцика.

— Пожежа. Дня 23-го с. м. згоріла коршма в Малковичах (коло Городка). Огонь повстав з того, що наймичка Кася Щитякова пішла зі сьвічкою о 6-ій годині рано до комори і так необачно орудувала сьвітлом, що займив ся стрільний порох, котрого уживав властитель коршми Мошко Тавбер до розбиваня скал в недалекім каменоломі. Експльозия повалила служницю на землю, страшенно єї попарила на лици і на всім тілі, так, що аж шкіра потріскала, та в однїй хвили цїла коршма станула в огни. На щасте більше домів не згоріло, а попарену дівчину відвезено до львівского шпиталя.

— Огні. Вчера над раном вибух огонь в Кульпаркові під Львовом і знищив 4 стодоли повні збіжа. Огонь вибух в будинку посесора фільварку Шрайвера. Шкоду обчисляють на 8.000 зр. Будинки і збіже були обезпечені. При огни явила ся сторожа огнева львівска і кульпарківска.

— Замах. Зі Стрия доносять: В тартаку Еттінґера в Братківцях пхнув штилетом робітник Адольф урядника тартаку Мека в шию. Крім того досить глубоко скалїчив его в плечі. Судия слїдчий велів стрийскій жандармериї арештувати Адольфа. Причиною замаху була лична месть.

— Убийство. В Яснисках, городецкого повіта, жив налоговий пяниця Лазар Кичма разом з своєю жінкою і тещею. Кичма не старав ся цїлком о родину, жінка ходила на заробок до двора, а теща жебрала. Спори і безнастанні сварки довели до того, що Кичма, підпивши собі дня 10 жовтня в корші, так страшно побив і потоптав ногами свою тещу Олену Свищ, що она від побоїв померла. Побивши тещу, вернув зараз назад до коршми, де его стрітила Ганка Єзерска. Разом з нею вертав відтак Лазар до села, але Ганка маючи якусь орудку до Свищевої, вступила до хати і там побачила єї вже без житя. Лазаря зараз арештовано і він признав ся до вини. Причиною мести було то, що теща випила ему горівку. — Вчера розпочала ся против убийника карка розправа перед львівским судом присяжних. Розправа скінчить ся нині.

— Помер о. Іван Козакевич, парох в Угнові, дня 28-го с. м. в 60-ім році житя а 37-ім сьвященьства.

Курс львівский.

Дня 29-ого падолиста 1899.	платять	жадають
I. Акциї за штуку	зр. кр.	зр. кр.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	368·—	378·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	280·—	284·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	180·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	250·—	255·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	93·—	93 70
Банку гіпот. 5% преміов.	109·—	109·70
Банку гіпот. 4½%	98·—	98·70
4½% листи застав. Банку краєв.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краєв. .	95·50	96·20
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	94·50	95·20
„ „ 4% льос. в 41 літ.	94·50	95.20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·—	92·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·20	96·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	—·—	101·50
„ „ „ „ 4½%	100·—	100·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	95·—	95·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·50	95 20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	92·30	93·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	28·50	30·—
Міста Станиславова	58·—	—·—
Австр. червоп. хреста (Курс віденьский)	19·60	20·20
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	10·—	10·50
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	11·—	12·50
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	27·—	28·—
Базиліка (Курс віденьский)	6·50	7·—
Joszif (Курс віденьский)	3·50	4·20
Сербскі табакові (Курс віденьский)	4·40	5·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·67	5·77
Рубель паперовий	1·27	1·28
100 марок німецких	58·80	59·25
Доляр америк.	2·40	2·50

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 30 падолиста. Нині о 6-ій годині вечером розпочинають ся спільні Делеґациї. — Вчера вечером відбула ся рада міністрів під проводом ґр. Клярі'ого.

Флїссінґен 30 падолиста. Вчера пополудни прибула сюди цїсарска пара німецка на кораблї „Гогенцоллерн". Голяндска королева і королева мати повитали сердечно цїсаря Вільгельма і его жену.

Льондон 30 падолиста. Урядова депеша ґен. Метуена доносить, що він стрітив ся з Бурами під Моддер-Рівер і побив їх. Страти Анґлійців незначні.

Льондон 30 падолиста. Після послїдних вістий Анґлійці втратили під Бельмонт загалом 4 офіцирів і 225 рядових раненых.

Париж 30 падолиста. Matin доносить з Льондона, що Сполучені Держави противлять ся тепер удїленю свого дозволу на відступленє островів Самоа Німеччинї і подали Анґлії нові предложеня в тій справі.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

очи, мутний погляд жінки дивить ся на него крізь стіни, крізь улиці і рве его серце.

Знакомі давнїйші „піддані" питають:

— Як живці?

— Не знаю — відповідає.

— А дитина?

— Умерла.

Милосердять ся над ним, він не чує, бо в голові сидить ему нова гадка: „Що скаже ему Марися, як довідає ся, що дитина не жиє?"

А відтак видить похорон дитини — нехрещене бідне. Що то буде? То знов гадає: „А може дитина зімлїла і віджиє ще?"

Тимчасом все видає рецеписи і посилки і марки, а о горбі забув, так що колиб хто в тій хвили пальцем на него вказав і почав з него на голос кепкувати, то навіть очий не підніс би.

— Чи Марися дізнає ся нині о смерти дитини. Що буде як спитає? Чи Валюсякова не відступить єї, бо Івася не дасть сама ради.

Кілько там невисказаної тревоги, кілько страшної муки містило ся в кождім ударі серця бідного горбатого, коли сидів при столику похилений, смирний і здавалось спокійний, яку покуту, яку муку перебував за то щастє, що майже цїлий рік присвічувало ему — а може за ту злобу і погорду, з якою поводив ся з людьми, заки ему то щастє засьвітило.

І знов той день видав ся ему віком, а коли вибила година, де мав виходити, мороз перейшов по нім, ноги під ним угинали ся — хоч Валюсякова кілька разів прибігала доносити ему, що Марися нічого не знає, що так само лежить як лежала.

Тепер входить горбатий до комнати, в котрій лежить Марися, приступає до неї, цїлує єї, она звертає на него очи, блискучі, але рівнодушні, без чувства.

Він сїдає коло неї, здержує свій віддих, аби єї чути; Івася подає ему чай, він пє без думки, не знаючи навіть, що держить склянку в руках. Валюсякова пішла бо не має часу, пані начальникова і так вже крізь пальці дивить ся на ті єї милосердні дїла, але не можна надуживати єї доброти.

Горбатий питає шепотом Івасю:

— Брала ліки?

— Брала, але здаєть ся, що горячка більша, бо віддих скорший.

І знов тихо, вчера о тій порі кричала ще дитина, але тепер спить так спокійно...

Марися засипляє, але коло півночи будить ся і питає:

— Де дитина?

— Спить — відповідає горбатий.

— Принеси — вишептала ледве чутним голосом.

Як тут принести? Оно вже прибране на сон вічний, таке зимне і закостенїле.

— Збудить ся — каже горбатий.

— Принеси — просить голоснїйше Марися і єї очи набирають сьвідомости.

— Буде знов кричати. Спи Марисю, спи...

— Дайте менї дитину! — каже неспокійно Марися чим раз голоснїйше чим раз виразнїйше.

Що тут діяти? „Господи Боже змилуй ся!" — гадає в души горбатий.

Встає, бо бачить по очах жінки, що єї неспокій росте, що не можна єї дразнити.

Станув в другій комнаті при ліжку, а на нім під простиралом видко тїнь помершої дитини. Івася клячить при нїм і молить ся.

— Івасю, она хоче бачити дитину.

А з другої комнати доходить голос:

— Дайте дитину — і чути, що Марися підносить ся на постели. — Що тут діяти?

— Боже ратуй!

(Конець буде).

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).